

Arrest

nr. 145 836 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot opleggen van een inreisverbod van 13 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 augustus 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2014 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene intussen volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken waarvoor hij vele cursussen volgde, dat hij vele vrienden zou hebben die bevestigen dat hij volledig geïntegreerd is in de maatschappij, dat hij bijzondere banden zou hebben met België, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij en dat hij ten zeerste werkbereid zou zijn, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 11 januari 2006, hij diende diezelfde dag nog een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 mei 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Op 22 november 2006 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, het Commissariaat-generaal' voor de Vluchtelingen en de Staatlozen sloot deze aanvraag op 30 januari 2007 af met wederom een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 10 maart 2008 diende een persoon die verklaarde K. A. B. (..) te heten een asielaanvraag in op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde dat dit zijn eerste asielaanvraag was. Toen de vingerafdrukken van deze persoon werden genomen bleek dat deze van slechte kwaliteit waren aangezien hij er kennelijk mee had geknoeid. Op 19 maart 2009 werd opnieuw een poging ondernomen om de vingerafdrukken te nemen en toen bleek dat deze persoon reeds een asielaanvraag had ingediend op naam van A. Z. (..). De asielaanvraag van werd geannuleerd. Op 12 maart 2010 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 23 december 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures - namelijk 4 maand 13 dagen voor de eerste, 2 maand 8 dagen voor de tweede en 9 maand 11 dagen voor de derde asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft bewust getracht de Belgische instanties te misleiden door te proberen een asielaanvraag in te dienen onder een andere identiteit, hij knoeide hiervoor zelfs met zijn vingerafdrukken. Daarenboven kwam betrokkene al meermaals in contact met de ordediensten. Op 04 januari 2010 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel 2 jaren en een geldboete van 550 euro (vervangende gevangenisstraf 30 dagen) voor het dragen van wapens zonder wettige reden. Op 08 januari 2013- werd hij door de Politierechtbank van Vilvoorde veroordeeld bij verstek voor een verkeersovertreding, hij diende een geldboete van 300 euro te betalen (vervangend rijverbod 30 dagen). Op 27 februari werd hij bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank van West-Vlaanderen afdeling Brugge, voor het toevertrouwen van een motorvoertuig aan een persoon die niet voorzien is van een rijbewijs/voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs, hiervoor kreeg hij een geldboete van 1200 euro (vervangend rijverbod: 30 dagen), en voor het feit dat er geen technische controle was gebeurd, hiervoor kreeg hij een geldboete van 450 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen). Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten/fraude. Meester Blomme stelt dat betrokkene op 27 januari 2012 volgens de traditionele moslimgebruiken gehuwd is met mevrouw A. B. (R.R.: xxxxxxxxxxxx). Mevrouw is afkomstig uit Kirgistan en verblijft legaal in België. Mevrouw heeft een zoontje dat betrokkene zou willen adopteren. Zij heeft een arbeidsbetrekking en ontvangt loon. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote en vormt een gezin met het zoontje. Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) gezien zijn familieband met zijn vrouw en zijn samenwoning met haar én het feit dat hij (voorlopig) volledig ten hare laste is. Volgens de raadsheer werd mevrouw als vluchteling erkend. Vooreerst merken we op dat er geen bewijsstukken van een duurzame relatie voorgelegd worden, uit geen enkel van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat betrokkene effectief een duurzame relatie heeft met mevrouw (huurcontract van mevrouw, arbeidscontract, loonstrookje, document CM, kopie verblijfstitel, paspoort, geboorteakte). Uit het register blijkt dat zij pas sinds 24 maart 2014 op hetzelfde adres ingeschreven staan. Uit schrijven van het OCMW dd 21 augustus 2013 blijkt dat op dat moment nog financiële steun (leefloon) van het ontving. Een arbeidsovereenkomst in het

kader van artikel 60§7 toont dan dat mevrouw van 02 september 2013 tot 01 oktober 2013 een tewerkstelling had. Er wordt niet aangetoond dat mevrouw nadien nog gewerkt heeft. Het is dan ook niet aannemelijk gemaakt dat mevrouw in de mogelijkheid zou verkeren om naast haar zoontje, ook meneer ten laste te nemen. In tegenstelling tot wat de raadsheer beweert, is mevrouw bovendien niet erkend als vluchteling. Wat er ook van zij, om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou- toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42039; RvS 20 Juli 1994 nr. 48653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt zoals hierboven reeds gesteld, dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. De raadsheer verwijst naar het negatieve reisadvies dat opgesteld werd door de FOD Buitenlandse Zaken. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies voornamelijk voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene."

1.3. Op 13 augustus 2014 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene heeft geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 31.07.2013."

1.4. Op 13 augustus 2014 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Inreisverbod

Aan de heer:

(..)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0 In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 31.07.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.03.2014."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Aangaande de ontvankelijkheid werpt de verwerende partij het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij in één verzoekschrift zowel de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en tweede (bijlage 13) en derde (bijlage 13sexies) bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Verwerende partij wijst er ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de andere bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden.

Verwerende partij meent bijgevolg dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, in zoverre deze gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en eht inreisverbod, onontvankelijk zijn."

2.2. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten

aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van drie onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 13 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 13 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten,
- de beslissing van de gemachtigde van 13 augustus 2014 houdende een inreisverbod.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording aflegt voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 24 april 2015 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partij stelt dat er wel degelijk samenhang is: het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen na de negatieve beslissing inzake de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het inreisverbod hangt onlosmakelijk samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, er is geen enkele reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten niet eerder zou genomen zijn, het is duidelijk dat dit naar aanleiding van de "*beslissing 9bis*" is gebeurd. Ook gelet op het moment van de aflevering is het duidelijk dat het om één geheel gaat dat samenhangt.

Met betrekking tot de samenhang tussen de tweede en derde bestreden beslissing wijst de Raad erop dat het inreisverbod van 13 augustus 2014 – de derde bestreden beslissing – uitdrukkelijk vermeldt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2014 – de tweede bestreden beslissing – gepaard gaat met dit inreisverbod, zodat een samenhang tussen de tweede en derde bestreden beslissing duidelijk blijkt uit de bewoordingen van de derde bestreden beslissing.

Met haar betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds echter niet aan. Door louter te stellen dat de tweede bestreden beslissing na de eerste werd genomen, maakt de verzoekende partij enige samenhang tussen deze beslissingen niet aannemelijk. Ook haar bewering dat er geen enkele reden is waarom het bevel om het grondgebied te verlaten niet eerder zou genomen zijn en dat het duidelijk is dat het nemen van de tweede bestreden beslissing naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing zou zijn gebeurd, blijkt op generlei wijze uit het administratief dossier of de eerste en tweede bestreden beslissing. Ten slotte kan ook op grond van het moment van aflevering niet besloten worden dat het om één geheel gaat dat samenhangt. Tevens wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het ermee gepaard gaande inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en/of derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing (en de in voorkomend geval hiermee samenhangende beslissing). Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan welke volgens haar de belangrijkste beslissing is daar zij meent dat er wel degelijk sprake is van samenhang. In casu wordt aldus geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als eerste bestreden beslissing werd aangeduid en waartegen zij het overgrote deel van haar middelen richt, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de beslissing van 13 augustus 2014 waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens meent zij dat er sprake is van machtsafwendings en/of overschrijding.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Machtsoverschrijding en/of afwendings.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en dit meer specifiek omdat:

- de ingeroepen elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag*
- de opeenvolgende procedures asiel hebben niet onredelijk lang geduurd*
- verzoeker heeft zich niet gehouden aan de Belgische reglementering*
- het traditioneel huwelijk van verzoeker met mevr. (...), de samenwoning is geen buitengewone omstandigheid*
- er is geen schending van art. 8 EVRM*
- het negatief reisadvies der Belgische autoriteiten kan niet worden weerhouden in casu.*

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening wordt gehouden met al deze elementen die bestonden op datum van de aanvraag en ook nog op heden;

Feit is dat de aanvraag volledig rechtsgeldig is en kon ingediend worden door verzoeker en dit alsdusdanig ook zo is gebeurd.

Dat het geenszins opgaat om dit verzoek op basis van humanitaire redenen, zomaar niet te onderzoeken en ook niet de humanitaire redenen zomaar af te wijzen als beweerdelijk niet relevant.

Dat dergelijke manier van handelen tot gevolg heeft dat tal van elementen zomaar buiten beschouwing worden gelaten en de procedure art. 9 BIS VW volledig wordt uitgehold.

Dat in dit verband nog dient opgemerkt te worden dat het één en ander des te prangender is gezien het feit dat verzoeker ondertussen sedert meer dan 8,5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoeker om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie én verzoeker in alle redelijkheid zijn aanvraag art. 9 BIS VW op ontvankelijke wijze kan indienen in België.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Dat in de bestreden beslissing sprake ook nooit of minstens onvoldoende rekening is gehouden met het traditioneel huwelijk van verzoekster en de samenwoonst.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt samenwoonst met de partner, gezinsvorming en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De vraag rijst welke redenen als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden als zelfs deze elementen er niet kunnen toe leiden dat de aanvraag art. 9 BIS VW rechtsgeldig in België kan worden ingediend.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld alsof verzoeker deze procedure in het land van herkomst zou moeten indienen, terwijl een terugkeer totaal onmogelijk is.

Er kan thans niet kan verlangd worden dat verzoeker zomaar zijn gezin achterlaat om een aanvraag te gaan indienen in het land van herkomst, terwijl geweten is dat deze voorgestelde procedure verschillende maanden zal duren, en de tijdelijke scheiding meer dan een half jaar zal duren.

Dergelijke omstandigheden zoals hierboven geschetst zijn in alle redelijkheid voldoende om verzoeker toe te laten de aanvraag in België in te dienen.

Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of afwending.

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het eerste middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partij toont geenszins aan dat bepaalde door haar als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen veronachtzaamd werden.

3.4. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat haar verblijf en integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, doch laat met dergelijk betoog na op concrete wijze de motivering terzake, met name dat *“De elementen van integratie namelijk dat betrokkene intussen volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken waarvoor hij vele cursussen volgde, dat hij vele vrienden zou hebben die bevestigen dat hij volledig geïntegreerd is in de maatschappij, dat hij bijzondere banden zou hebben met België, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij en dat hij ten zeerste werkbereid zou zijn, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* te weerleggen. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen,*

de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maakt verzoekende partij met dit argument niet aannemelijk dat dit het haar zou verhinderen of het haar bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

3.5. Verzoekende partij meent voorts dat in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening is gehouden met haar traditioneel huwelijk en samenwoonst. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter het volgende: *"Meester Blomme stelt dat betrokkene op 27 januari 2012 volgens de traditionele moslimgebruiken gehuwd is met mevrouw A. B. (R.R.: xxxxxxxxxxxx). Mevrouw is afkomstig uit Kirgistan en verblijft legaal in België. Mevrouw heeft een zoontje dat betrokkene zou willen adopteren. Zij heeft een arbeidsbetrekking en ontvangt loon. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote en vormt een gezin met het zoontje. Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) gezien zijn familieband met zijn vrouw en zijn samenwoonst met haar én het feit dat hij (voorlopig) volledig ten hare laste is. Volgens de raadsheer werd mevrouw als vluchteling erkend. Vooreerst merken we op dat er geen bewijsstukken van een duurzame relatie voorgelegd worden, uit geen enkel van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat betrokkene effectief een duurzame relatie heeft met mevrouw (huurcontract van mevrouw, arbeidscontract, loonstrookje, document CM, kopie verblijfstitel, paspoort, geboorteakte). Uit het register blijkt dat zij pas sinds 24 maart 2014 op hetzelfde adres ingeschreven staan. Uit schrijven van het OCMW dd 21 augustus 2013 blijkt dat op dat moment nog financiële steun (leefloon) van het ontving. Een arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60§7 toont dan dat mevrouw van 02 september 2013 tot 01 oktober 2013 een tewerkstelling had. Er wordt niet aangetoond dat mevrouw nadien nog gewerkt heeft. Het is dan ook niet aannemelijk gemaakt dat mevrouw in de mogelijkheid zou verkeren om naast haar zoontje, ook meneer ten laste te nemen. In tegenstelling tot wat de raadsheer beweert, is mevrouw bovendien niet erkend als vluchteling. Wat er ook van zij, om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou- toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42039; RvS 20 Juli 1994 nr. 48653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt zoals hierboven reeds gesteld, dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten."* Uit deze motieven blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken verschillende redenen opgeeft waarom de relatie van de verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen wordt aanvaard. Meer bepaald wordt er eerstens op gewezen dat er geen bewijsstukken van een duurzame relatie worden voorgelegd en dat uit het rijksregister blijkt dat zij pas sinds 24 maart 2014 op hetzelfde adres staan ingeschreven. Gelet op de financiële situatie van de voorgehouden partner is het evenmin aannemelijk dat zij verzoekende partij bijkomend ten laste zou kunnen nemen. Voorts blijkt niet dat zij zou erkend zijn als vluchteling. Bovendien, indien men een verblijfsmachtiging wenst te bekomen in het kader van een duurzame relatie dient verzoekende partij daartoe de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden daartoe. Verder wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan gebruikt worden om de bepalingen van de Vreemdelingenwet aan kant te schuiven. Bovendien kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving niet als een schending van artikel 8 van het EVRM worden aanzien. Verder wordt er ook op gewezen dat verzoekende partij strafbare feiten heeft gepleegd en dat het ingrijpen van de overheid ter voorkoming van strafbare feiten legitiem is in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, ondanks de confrontatie met een veelheid aan motieven waarom haar relatie niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, nalaat deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. Zij beperkt er zich in het verzoekschrift slechts toe te blijven hameren op het feit dat zij een relatie heeft met een in België verblijvende vreemdeling, maar weerlegt hiermee niet de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat een tijdelijke scheiding meer dan een half jaar zal duren en zelfs als zou dit het geval zijn, maakt zij niet aannemelijk dat dergelijke tijdsperiode een schending zou inhouden van haar recht op gezinsleven, voor zover zij het bestaan van een

beschermenswaardig gezinsleven al heeft aangetoond, *quod non*. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij meent dat haar relatie zomaar aan kant geschoven wordt. De Raad benadrukt nogmaals dat het bestuur omstandig gemotiveerd heeft waarom zij deze relatie niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid.

3.6. Voorts kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar criteria die verwerende partij hanteert “*in andere dossiers*”. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat immers noch inhoudelijke criteria voor de ontvankelijkheid van de aanvraag noch inhoudelijke criteria voor de gegrondheid ervan. Voor zover verzoekende partij met haar betoog bedoelt te verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij kan niet dienstig naar een vernietigde instructie verwijzen. Voor zover verzoekende partij er zich in wil over beklagen dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hieruit geen rechtsmiddel kan worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De voorts subjectieve en niet onderbouwde overtuiging van de verzoekende partij dat zij niet terug kan naar het herkomstland vermag evenmin afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.7. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat in casu sprake is van machtsafwending.

3.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Dat het algemeen gekend is dat personen van Tsjetsjeense origine in hun land van herkomst het voorwerp uitmaken van zware discriminaties, achterstelling op alle vlakken, zelfs vervolging.

Dat verzoeker bovendien afkomstig is van Ingoesjetië, waar het sedert jaren onrustig is en waarbij er sprake is van aanslagen en gevechten tussen de Federalen en de rebellenbewegingen.

Dat er sprake is van een totaal onveilige toestand en door de Belgische Overheid aan de eigen Burgers aanraad om alleszins niet naar ginder te reizen waarbij dit a fortiori zo moet zijn voor een verblijf van verschillende maanden.

Dat het niet opgaat dat de Belgische overheid voor eigen burgers negatief reisadvies geeft, en ten stelligste afraadt om naar ginder te reizen, doch anderzijds wel verzoeker gaat adviseren/opleggen om naar ginder te reizen en ook maanden te verblijven.

Dat in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gesteld dat het reisadvies in deze niet kan worden gevolgd aangezien dit advies voornamelijk geldt voor toeristische reizen en niet van toepassing is op verzoeker die de Russische nationaliteit heeft.

Dat in werkelijkheid het gevaar voor verzoeker een veelvoud uitmaakt van dan deze van een toerist die daar maar enkele dagen verblijft, gezien enerzijds zijn origine (Tsjetsjeens) en anderzijds het langdurig verblijf ongetwijfeld.

Dat verder wordt gesteld dat het reisadvies een algemeen advies betreft, dat niet is toegepast op de eigen situatie van betrokkene.

Dat het nu juist behoort aan verwerende partij om het één en ander in concreto te gaan toepassen op de eigen situatie van verzoeker, doch dit niet gebeurd is, wel integendeel, er op basis van loutere beweringen gesteld is dat het één en ander niet van toepassing zou zijn op de situatie van verzoeker.

Dat nochtans mag aangenomen worden dat het algemeen reisadvies van toepassing is op elkeen die naar ginder voor kortere dan wel langere tijd naar toegaat, zoniet is de situatie zo dat dit reisadvies geen enkele zin heeft, gezien het toch op niemand van toepassing zou zijn."

3.10. Waar verzoekende partij naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, de schending opwerpt van "de beginselen van behoorlijk bestuur", dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekende partij te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.11. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.12. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.13. Waar verzoekende partij opwerpt dat "het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève [...] niets affdoet] van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing", dient de Raad op te merken dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoekers asielaanvraag werd verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid op haar merites werd beoordeeld. Verzoekende partij laat na te concretiseren met welke aangevoerde omstandigheid er geen rekening werd gehouden. Het blote betoog van verzoekende partij dat ze niet terug kan naar haar land van oorsprong en dat ze daardoor geen aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen in het buitenland alsook haar onbegrip voor de stelling van de verwerende partij dat zij in het buitenland een aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.14. Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt voorts dat zij stelde dat de FOD Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies heeft gegeven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Hieromtrent heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“De raadsheer verwijst naar het negatieve reisadvies dat opgesteld werd door de FOD Buitenlandse Zaken. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies voornamelijk voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene”*. Het bestuur kan gevolgd worden waar zij stelt dat een negatief reisadvies gericht is op toeristische reizen, niet van toepassing op personen die afkomstig zijn uit het betrokken gebied en dat het bovendien om een algemeen advies gaat, dat verzoekende partij niet toepast op haar situatie. Een reisadvies heeft inderdaad slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007). Het gegeven dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat dit ook op haar situatie slaat, zonder dit ook maar op enige wijze te concretiseren, doet geen afbreuk aan voorgaande. In het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich voorts tot een niet onderbouwde stelling dat *“het algemeen bekend is dat personen van Tsjetsjeens origine in hun land van herkomst het voorwerp uitmaken van zware discriminaties, achterstelling op alle vlakken, zelfs vervolging”* maar betreft de voorgehouden algemene situatie in het land van herkomst ook op geen enkele wijze op haar concrete situatie.

3.15. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.16. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag onontvankelijk zou zijn.

Dat nochtans buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die wettigen dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend.

Dat het traditioneel huwelijk, de samenwoning, de effectieve gezinsvorming van verzoeker op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is sprake van een verregaande integratie*
- de partner van verzoeker heeft legaal verblijf voor onbepaalde duur*
- er is een traditioneel huwelijk*
- er is samenwoning, feitelijk sedert verschillende jaren*
- er is gezinsvorming*

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst terug dient te keren, dit het gezin van verzoeker ten zeerste ontwricht, doch deze argumentatie ten onrechte niet werd weerhouden.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van

de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat ook het kind van de partner van verzoekster ten eerste aan verzoeker gehecht is.

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Dat de belangen van het kind van de partner van verzoeker geenszins gebaat is bij het terug naar Ingosjetjië/Rusland te moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, het kind bij een vertrek van zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is een zeer sterke sociale band ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoeker heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hem gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoeker en zijn gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor verzoeker en diens gezin. Alle geleverde inspanningen zouden worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen.

Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden te worden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten evenals het inreisverbod, dient vernietigd te worden.”

3.17. Met betrekking tot de opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft gesteld. In deze mate is het derde middel dan ook onontvankelijk.

3.18. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middel eveneens verwijst naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en kort aangeeft of citeert wat deze bepalingen inhouden. Zij laat echter na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de eerste bestreden beslissing zouden geschonden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet en in de mate dat de verzoekende partij al de bedoeling had de schending van voormelde artikelen 3 en 8 in te roepen, is het derde middel ook in dit verband onontvankelijk.

3.19. De verzoekende partij stelt dat het ten onrechte is dat de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en dat gesteld wordt dat haar aanvraag onontvankelijk is. Zij verwijst opnieuw naar haar traditioneel huwelijk, samenwonen en de medegaande sterke integratie, maar hierop is reeds ingegaan in het kader van het eerste middel, zodat kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld. Ook herhaalt de verzoekende partij de verschillende buitengewone omstandigheden die zij heeft ingeroepen maar op al deze elementen wordt echter uitdrukkelijk ingegaan in de eerste bestreden beslissing. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, waarom de motivering van de eerste bestreden beslissing niet zou volstaan. De Raad benadrukt nogmaals dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de eerste bestreden beslissing niet kan leiden tot de onwettigheid ervan.

Met haar theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wanneer de verwerende partij elementen van integratie beschouwt als argumenten die de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging betreffen.

Waar verzoekende partij verwijst naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat zij in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreedt en niet in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van enig kind, zodat zij niet dienstig kan verwijzen naar de belangen van het kind van haar voorgehouden partner. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling van verzoekende partij dat de belangen van *“het kind van (haar) partner”* geenszins gebaat is met een terugkeer naar Ingoesjetië/Rusland om aldaar een aanvraag in te dienen of dat het zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer, nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft en de bestreden beslissing geen gedwongen terugkeer inhoudt.

Waar verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middel verwijst naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat zij nalaat in concreto uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze bepalingen schendt zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger aangaande de voorgehouden relatie en de onmogelijkheid inzake terugkeer.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland *“gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk”* is en *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen”* tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partij hiervan geen gewag maakte in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekende partij kan niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in haar verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van verwerende partij gaat beoordelen. Ten overvloede, niets verhindert verzoekende partij om de argumenten in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag in te roepen in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland zodat ze indien ze aldaar de machtiging verkrijgt, zij haar verblijf in België op reguliere wijze kan verder zetten. Een langdurig precair verblijf kan niet als fait accompli gelden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een *“continuering van het verblijf”* alhier te bewerkstelligen. De Raad ziet niet in waarom bij een machtiging tot verblijf toegekend vanuit het buitenland, *“Alle geleverde inspanningen zouden worden tenietgedaan en de gehele familie [...] van voren af aan opnieuw [zou] moeten beginnen”* en verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet.

Voor het overige wijst verzoekers betoog op onbegrip voor de bestreden beslissing en de overtuiging dat deze beslissing het gezin ontwricht, maar dit maakt niet dat de gedane beoordeling van de ingeroepen elementen strijdig is met de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur of strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat met alle door de verzoekende partij in haar aanvraag opgeworpen elementen werd rekening gehouden, dat erop geantwoord werd in de eerste bestreden beslissing en dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom deze motivering niet zou volstaan. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.20. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.21. Het vierde middel heeft slechts betrekking op de tweede en/of derde bestreden beslissing. Hoger werd reeds gesteld dat het beroep gericht tegen deze beslissingen onontvankelijk is, zodat op dit middel niet kan worden ingegaan.

3.22. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, en de verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER